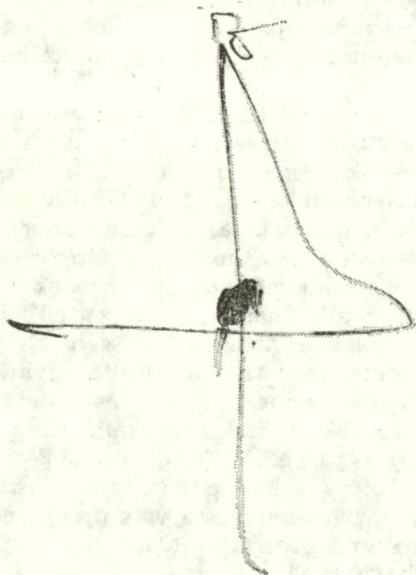

lehet; mindig a ti javatokra akartam csinálni valamit, s a reményére, hogy ti majd megértitek. Kik vagytok ti? Ma élő barátaim, furcsállóim, jámbor polgárok, lézengő művészjelöltek, futballkasszákhöz járulók vagy gyógyszerkiadók, újságosok, kocsmárosok, gépszerezők, postások, kik...? Ma vagy mindenkor, nekem nem olyan sürgős... nekem megvan ez a ki nem nyomtatott főfelügyelői kártyám... hogy én főfelügyelek rátok. Mindig valami konstruktív akartam... legföljebb ebbe fáradtam bele.”

Másutt is feltűnik Tandori írásaiban ez a szó: *konstruktív*. Jelzi, hogy nemcsak a nem, a konvenciók tagadása és nemcsak a keresés, nemcsak a kérdőjel, de az igen is hozzátartozik művészetéhez. Éppúgy mint Adynál, József Attilánál és az egész (Thomas Mann-nak az orosz irodalomról mondott jelzőjét kölcsönvéve itt:) „szent” magyar irodalomban: a „konstruktivitás”, az igenek akarása, az affirmatív jelleg az alapvonása egyéniségének. A befogadói élmény legmélyebb szintjét számomra épp ez jelentette: az igenek megléte, egy új típusú életmegoldás nem szűnő keresése.

17. és fűg.